

Dervişane

Bu dünyaya niçin geldik, fikreder mi ki hiç insan?
Körpe kucaklar anlatsın dilimizin esrarını.
Zaman gergefini işler biz farkına pek varmadan;
Yorgun şakaklar anlatsın dilimizin esrarını.

Gözler vardır, kâinatta habersizdir hilkatinden,
Gözler vardır, bir kuruşluk akçe kaçmaz dikkatinden,
Gözler vardır, ceyhun misal, akıp gider rikkatinden;
Kavruk topraklar anlatsın dilimizin esrarını.

Heyhat derviş, zor bu hayat; her adımı bir meşakkat;
Gel tarlana sabrını ek, hırslarını gübrene kat.
Eylülde melül olursan, kışın geçer rahat rahat...
Buğday başaklar anlatsın dilimizin esrarını.

Bazı demler hasta olur beşeriyet âlemi hep,
Gökten kutlu ecdat inse, dindiremez elemi hep,
Ne yapalım, Rab Teâlâ böyle çekmiş kalemi hep;
Salih kaynaklar anlatsın dilimizin esrarını.

Hele gör dost, bu diyarda âbıhayat çeşmesini,
Bineğini mahmuzlayıp, dervişane pişmesini.
Bir nefeslik heyecanla Kaf Dağı'nı aşmasını...
Yorgun ayaklar anlatsın dilimizin esrarını.

Bu yol çetin ve ateşten, sergüzeşti geçenler kim?
Serhatlerin eşiğinden ankalara göçenler kim?
Seraplara aldanmayan, hakikati seçenler kim?
Kutsal varaklar anlatsın dilimizin esrarını.

Hakikatin özü birdir, bürünse de bin kisveye;
Kimileri bakar ruha, kimileriyse nesneye.
Niçin ağlarsınız doğunca? Sorulsun delikli neye,
Kızgın dudaklar anlatsın dilimizin esrarını.